

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي
مِنْ بَعْدِي أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَحَ وَآخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ
إِلَيْهِ قَالَ ابْنُ أُمِّ إِبْرَاهِيمَ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ
بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾

150 Mûsâ öfkeli ve üzüntülü bir halde kavmine döndüğünde:

“- Ben gittikten sonra bana ne kötü bir halef oldunuz! Rabbinizin planının, programının gerçekleşmesini beklememeniz, bu aceleniz niye?” dedi. Elindeki kutsal kitap sayfaları olan levhaları yere attı. Kardeşi Hârûn’un başından tutarak kendine doğru çekmeye başladı. Hârûn:

“- Ey anamın oğlu, inan ki, bu kavim beni güçsüz buldu. Az kalsın beni öldürüyorlardı. Sen de bana böyle yaparak düşmanları sevindirme. Beni de, bu, isyanda inkârda ısrar eden zâlim kavimle bir tutma” dedi.

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ

وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾

151 Mûsâ:

“- Rabbim, beni ve kardeşimi koruma kalkanına al, bağışla. Bizi rahmetine, nimetlerine ve ikramına mazhar et. Sen merhametlilerin en merhametlisisin” dedi.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾

★ **152** Buzağı heykelini put haline getirenler, Rablerinin gazabına ve dünya hayatında zillate dûçar olacaklardı. İşte biz iftira edenleri, yalan uyduranları böyle cezalandırırız.

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا

إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٣﴾

153 Kötülükler yapanlar, günahlar işleyenler, arkasından günah işlemekten vazgeçerek tevbe edip Allah’a itaate yönelerek iman edenler bilsinler ki, Rabbin bundan sonra elbette kullarını koruma kalkanına alır, çok bağışlayıcı, engin merhamet sahibidir.

وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَحَ وَفِي نُسخَتِهَا هُدًى

وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾

154 Mûsâ’nın öfkesi geçince, kutsal kitap sayfaları olan levhaları aldı. Levhalar’daki yazıda, Rablerinin azâbından dehşete düşenler, korkanlar için, hak yolu aydınlatan bilgiler ve rahmet konuları vardı.

وَاخْتَارَ مُوسَى قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ

قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِيَّايَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا

إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا

فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

155 Mûsâ tayin ettiğimiz vakitte kavminden ehil ve güvenilir yetmiş erkeği, en hayırlılarını temsilci seçti. Onları şiddetli bir gürleme halinde âni bir sarsıntı yakalayınca Mûsâ:

“- Ey Rabbim, sünnetinin, düzeninin yasaları içinde, iradenin tecellisine uygun olsaydı, onları da, beni de, daha önce helâk ederdin. İçimizden bir takım beyinsizlerin işlediği günahlar yüzünden hepimizi mi helâk edeceksin? Bu yalnızca, senin imtihanıdır. Bununla sünnetine, düzeninin yasalarına uygun olarak, iradenin tecellisine tâbi, akıllı ve sorumlu kimselerin hak yoldan uzaklaşıp dalâleti tercihlerine özgürlük tanırırsın. Sünnetine, düzeninin yasalarına uygun olarak, iradenin tecellisine tâbi, akıllı ve sorumlu kimseleri hidayete de erdirirsin. Sen bizim velîmizsin, emrinde olduğumuz otorite, işlerimizi havale ettiğimiz hâmimizsin. Bizi koruma kalkanına al, bağışla. Bize merhamet et, sen koruma kalkanına alanların, bağışlayanların en hayırlısısın” dedi.